

UvA-DARE (Digital Academic Repository)

Resistance to metaphor in parliamentary debates

Renardel de Lavalette, K.Y.

DOI

[10.48273/LOT0591](https://doi.org/10.48273/LOT0591)

Publication date

2021

[Link to publication](#)

Citation for published version (APA):

Renardel de Lavalette, K. Y. (2021). *Resistance to metaphor in parliamentary debates*. [Thesis, fully internal, Universiteit van Amsterdam]. LOT. <https://doi.org/10.48273/LOT0591>

General rights

It is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), other than for strictly personal, individual use, unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

Disclaimer/Complaints regulations

If you believe that digital publication of certain material infringes any of your rights or (privacy) interests, please let the Library know, stating your reasons. In case of a legitimate complaint, the Library will make the material inaccessible and/or remove it from the website. Please Ask the Library: <https://uba.uva.nl/en/contact>, or a letter to: Library of the University of Amsterdam, Secretariat, Singel 425, 1012 WP Amsterdam, The Netherlands. You will be contacted as soon as possible.

Summary

Resistance to metaphor in parliamentary debates

A number of metaphor scholars have ascribed strong persuasive effects to metaphors used in political discourse, and have argued that metaphors can shape political reality. However, some of the claims concerning the persuasive force of metaphors seem rather overstated. Research has shown that the persuasive effects of metaphors are statistically small, and that the results of studies investigating the persuasiveness of metaphor produce mixed results. These findings indicate that the persuasive force of metaphors is affected by various factors, such as message characteristics. Additionally, scholars that claim that metaphors are powerful persuasive devices seem to assume that metaphors are unproblematically and immediately accepted. A number of studies have shown, however, that metaphors are regularly debated and resisted.

In response to the issues regarding the persuasiveness of metaphor and the resistance elicited by metaphors, scholars have proposed that some metaphors are an integral part of the argumentation taking place in political debates. Functioning as part of an argument, metaphors are argued to appear to give support for using certain propositions to arrive at particular conclusions. As such, the argumentative use of metaphors may be a factor that affects their persuasiveness. As distinct argumentative devices, however, metaphors may also elicit resistance by means of counter-argumentation. This suggests that the investigation of the argumentative functions of metaphors and of the resistance to such metaphors is pertinent for a better understanding of the roles fulfilled by metaphor in political debates. However, the argumentative functions that metaphors fulfil in political discourse and the ways in which metaphors are resisted have not been the focus of much research.

This dissertation aims to contribute to the study of political discourse by examining how politicians turn parliamentary debates into their favour by using metaphors in arguing, and how opposing parties resist these metaphors in an attempt at turning the debate into their own favour. To realise this goal, it presents a series of four studies that each focus on the argumentative roles and functions fulfilled by metaphors and the resistance to metaphors at specific discussion stages in parliamentary debates, uncovering the advantages that politicians attempt to attain by employing metaphors in those stages. First, this dissertation examines how metaphors are used to express starting points, and the different ways in which

these metaphors are resisted to achieve diverging outcomes in the opening stage of a discussion (*Chapter 2*). Second, it studies the argumentative role of metaphors by focusing on cases of figurative analogy arguments in the argumentation stage (*Chapter 3*), and how figurative analogy arguments are countered (*Chapter 4*). Third, this dissertation investigates the role of metaphor in clarifying argumentative discourse and the opposition to such metaphors in the confrontation and argumentation stages of a discussion (*Chapter 5*).

For a full understanding of the argumentative role of metaphors and the resistance to metaphors in parliamentary debates, two different aspects of the argumentatively employed metaphors and the resistance to these metaphors need to be examined: (1) the metaphorical properties of the metaphors and the resistance to metaphors, and (2) the argumentative function of the metaphors and the resistance to metaphors. Metaphor theory and argumentation theory, however, are not typically combined. To analyse the argumentatively employed metaphors and the resistance that they elicit, this dissertation proposes a novel theoretical perspective in which insights from the three-dimensional model of metaphor and insights from the pragma-dialectical theory of argumentation are combined. The three-dimensional model of metaphor offers the theoretical distinctions between various dimensions of metaphor, which enables the differentiation between different types of metaphor use in discourse. The pragma-dialectical theory of argumentation offers the concepts and tools to analyse the argumentative functions fulfilled by metaphors and the resistance to metaphors in parliamentary debates. As such, this combinatory perspective offers a holistic account of metaphors and the resistance to metaphors in parliamentary debates, revealing the advantages that politicians can obtain by expressing their argumentative moves in metaphorical terms, and how opponents resist these metaphors in an attempt to turn the debate into their own favour.

Chapter 2 aims to gain better insight into the advantages that politicians attempt to obtain by expressing their proposals for a starting point in metaphorical terms, and how these metaphors can be resisted in various ways to achieve diverging outcomes in the opening stage of a discussion. The analysis of three argumentative exchanges in which metaphorically expressed starting points are resisted in parliamentary debates revealed three different uses and functions of the metaphors and of the opposition against them. The first case shows that politicians can use metaphors in an attempt to establish a starting point that limits their argumentative responsibilities, and how such metaphors can be resisted by critically extending the metaphor. The second case demonstrates that metaphors can be used in an attempt to establish the politicians' ideological commitments as a

starting point for the debate, and how such metaphors can be resisted by highlighting the differences between the concepts that are compared in the metaphor. Finally, the third case illustrates how metaphors can be used as presentational devices for expressing starting points without necessarily fulfilling a relevant argumentative role, and how the resistance can be aimed at refuting the non-metaphorical propositional content of the metaphorically expressed starting point. These results demonstrate that metaphors are important strategies when starting points are established between discussants. As such, analysts should include metaphors expressing starting points in their analyses of argumentative discourse as instantiating a such argumentative move. Additionally, the analyses of the different ways in which metaphors expressing starting points are resisted provide empirical evidence that metaphors are not always without further ado accepted. As such, the findings indicate that metaphors are not always as persuasive as is sometimes claimed, but that persuasion through metaphor works in complex ways.

Metaphors are not only used to express starting points for the debate in the opening stage of a discussion, they can also be used in figurative analogy arguments in the argumentation stage of a discussion. *Chapter 3* examines the argumentative role of metaphor by focusing on cases of figurative analogy arguments that support pragmatic argumentation in parliamentary debates. The analyses of two cases in which figurative analogy arguments are employed demonstrate how politicians defend prescriptive standpoints for (not) taking action by pragmatic arguments that highlight the positive or negative consequences of the actions set out in a bill. In turn, the pragmatic arguments are supported by figurative analogy arguments. The pragmatic arguments and figurative analogy arguments together support the prescriptive standpoints in a coordinative argumentation structure, in which a number of arguments that are interdependent and reinforce each other together support a standpoint. Results provide further empirical support for the perspective that figurative analogy arguments are a type of analogy argumentation, and should not be reduced to a presentational device used to express other types of arguments, or be discarded as an inherently fallacious type of argumentation.

Functioning as arguments, metaphors used in figurative analogy arguments can also elicit resistance by means of counter-argumentation. To explore how figurative analogy arguments are countered in parliamentary debates, *Chapter 4* presents an analysis of an extensive case study comprising the use of several figurative analogies that are resisted in different ways, either by attacking the comparison itself or by advancing criticisms pertaining to the target domain of

the metaphor. The reconstructions of the argumentative exchange uncover that figurative analogy arguments can implicitly express at the same time another type of argument. In turn, the figurative analogy arguments function to support the argument that they implicitly express, giving rise to a subordinative argumentation structure in which each argument is supported by another argument. The fact that figurative analogy arguments can be employed to implicitly express at the same time another type of argumentation provides opponents with various opportunities for resisting figurative analogies: they can criticise the comparison made in the figurative analogy, or they can criticise the target domain of the argumentatively employed metaphor while ignoring the metaphor itself.

The analyses also demonstrate how the figurative analogies are resisted in various ways: (1) by advancing a counter-analogy, (2) by directing counterarguments only to the target domain of the figurative analogy, while ignoring the metaphor, and (3) by highlighting the relevant differences between the target and source domains compared in the figurative analogy. By showing how metaphors used in figurative analogy arguments are resisted, the findings of Chapter 4 provide further empirical evidence that metaphors are not inherently persuasive, but that various factors affect the persuasiveness of metaphors.

Finally, metaphors and the resistance to metaphor play a role when misunderstandings in a debate arise. *Chapter 5* examines how metaphors employed for clarifying argumentation and the resistance to such metaphors feature in parliamentary debates to establish a shared understanding of the issue under discussion. This study focuses on a debate that comprises the use of a number of clarificatory metaphors that elicit resistance. The analysis reveals that metaphors can clarify either an argument or a standpoint. The first case study presented in Chapter 5 demonstrates how metaphors can be used to explain an argument in the argumentation stage of a discussion, and how such a metaphor can be accepted as an accurate explanation by an opposing party that subsequently uses the same metaphor to argue for an opposite standpoint. The second case study demonstrates how a metaphor can be used to clarify a standpoint in the confrontation stage of a discussion, and how such a metaphor can be extended in an attempt to avoid misunderstandings and further a shared understanding of the standpoint under discussion. The third and last case study shows how two opposing parties can advance two different metaphors to explain an argument, each highlighting those features that reflect the politicians' beliefs about the issue under discussion. The results reveal the ways in which clarification exchanges are intertwined with the ongoing argumentation between committee members, hence

providing further insights into the ways in which metaphors can be employed argumentatively.

This dissertation contributes to the further understanding of the argumentative role of metaphor in political discourse by uncovering how politicians attempt to turn parliamentary debates into their favour by using metaphors in arguing, and how opposing parties resist these metaphors in an attempt at turning the debate into their own favour. The findings show that metaphor can function as a proposal for a starting point in the opening stage, as a figurative analogy in the argumentation stage, and as a clarification of the ongoing argumentation between politicians in the confrontation and argumentation stages. The outcomes of this study affect the analysis of metaphor in argumentative discourse; analysts should include metaphors fulfilling an argumentative function in their argumentative analysis of discourse as instantiating argumentative moves. Additionally, by analysing the resistance that metaphors elicit, this dissertation provides further empirical evidence that metaphors are not inherently persuasive, but rather, that persuasion through metaphor works in complex ways and can be influenced by various factors. Consequently, research should not focus on the question whether or not metaphors are persuasive, but rather under which conditions metaphors are persuasive (or not). In all, this dissertation demonstrates that attention to the argumentative potential of metaphor and to the resistance that metaphors elicit enriches both studies into political metaphor and political argumentation.

Samenvatting

Weerstand tegen metaforen in parlementaire debatten

Diverse wetenschappers stellen dat metaforen die gebruikt worden door politici zeer overtuigend kunnen zijn, en dat zulke metaforen bijdragen aan het vormgeven van de politieke realiteit. Sommige van deze beweringen lijken echter enigszins overdreven. Onderzoek heeft aangetoond dat de invloed van metaforen op politieke opinie statistisch klein is, en studies naar de overtuigingskracht van metaforen leveren gemengde resultaten op. Deze bevindingen indiceren dat de overtuigingskracht van metaforen afhangt van verschillende factoren, zoals de specifieke kenmerken van een bericht waarin metaforen gebruikt worden. Daarnaast lijkt het erop dat wetenschappers die betogen dat metaforen zeer overtuigend zijn, veronderstellen dat metaforen gewoonlijk zonder problemen en direct geaccepteerd worden door het publiek. Verschillende studies laten echter zien dat metaforen regelmatig tot discussie leiden en weerstand uitlokken.

Op basis van de bevindingen aangaande de overtuigingskracht van metaforen en de weerstand die metaforen regelmatig uitlokken, stellen sommige wetenschappers dat metaforen deel uit kunnen maken van de argumentatie in politiek discours. Metaforen die deel uitmaken van een argument lijken ondersteuning te bieden voor het gebruik van bepaalde proposities die tot zekere conclusies leiden. Op deze manier kan het argumentatieve gebruik van metaforen een factor zijn die de overtuigingskracht van metaforen beïnvloedt. Als intrinsiek onderdeel van de argumentatie kunnen metaforen echter ook weerstand uitlokken in de vorm van tegenargumentatie. Dit suggereert dat voor een beter begrip van de verschillende rollen die metaforen vervullen in politieke discours, het belangrijk is om de argumentatieve functies die metaforen vervullen en de weerstand die zulke metaforen uitlokken te onderzoeken. Er is echter weinig onderzoek gedaan naar de argumentatieve functies die metaforen vervullen in politiek discours en naar de verschillende manieren waarop metaforen worden bekritiseerd.

Het doel van dit proefschrift is om een bijdrage te leveren aan het onderzoek naar politiek discours door te bestuderen hoe politici metaforen op strategische wijze gebruiken in hun argumentatie in parlementaire debatten, en hoe de oppositie zulke metaforen bekritiseert in een poging het debat in het eigen voordeel te buigen. Teneinde dit doel te behalen, worden er in dit proefschrift vier

studies gepresenteerd die zich elk richten op de argumentatieve rollen en functies die metaforen en de weerstand tegen metaforen vervullen in specifieke discussiefases, en op de voordelen die politici kunnen bewerkstelligen door metaforen te gebruiken in de verschillende discussiefases. In de eerste studie wordt onderzocht hoe politici metaforen gebruiken bij het vaststellen van de uitgangspunten van een discussie, en de diverse manieren waarop tegenstanders deze metaforen bekritisieren om bepaalde uitkomsten te bereiken in de openingsfase van een discussie (*Hoofdstuk 2*). De tweede studie onderzoekt de argumentatieve rol van metaforen door zich te richten op figuratieve analogieën die functioneren als argument in de argumentatiefase (*Hoofdstuk 3*), terwijl de derde studie focust op de manieren waarop zulke figuratieve analogieën worden bekritiseerd (*Hoofdstuk 4*). Tot slot richt de vierde studie zich op de rollen die metaforen en de weerstand tegen metaforen vervullen in het verduidelijken van argumentatief taalgebruik in de confrontatie- en argumentatiefases van een discussie (*Hoofdstuk 5*).

Voor een volledig begrip van de argumentatieve rollen die door metaforen en de weerstand tegen metaforen vervuld kunnen worden in politieke debatten, moeten twee verschillende aspecten van de argumentatief aangewende metaforen en weerstand tegen metaforen onderzocht worden: (1) de metaforische kenmerken van de metaforen en de weerstand tegen metaforen, en (2) de argumentatieve functie van de metaforen en de weerstand tegen metaforen. Metaforentheorie en argumentatietheorie worden echter normaliter niet gecombineerd. In dit proefschrift wordt daarom een nieuw theoretisch perspectief geïntroduceerd om de argumentatief aangewende metaforen en de weerstand die deze metaforen uitlokken te analyseren, waarin inzichten uit het driedimensionale metafoormodel en inzichten uit de pragma-dialectische argumentatietheorie gecombineerd worden. Het driedimensionale metafoormodel biedt de theoretische distincties tussen verschillende dimensies van metaforen. Op deze manier kan er verschil gemaakt worden tussen diverse typen metaforen. De pragma-dialectische argumentatietheorie biedt de concepten en instrumenten voor de analyse van de argumentatieve functies die metaforen en de weerstand tegen metaforen vervullen in parlementaire debatten. De combinatie van deze twee perspectieven maakt een holistische analyse van metaforen met een argumentatieve functie en van de weerstand tegen deze metaforen mogelijk, en toont aan welke voordelen politici kunnen bewerkstelligen door metaforen te gebruiken in hun argumentatie en hoe de oppositie het debat in het eigen voordeel kan proberen te buigen door deze metaforen te bekritisieren.

Het doel van *Hoofdstuk 2* is om beter inzicht te verkrijgen in de voordelen die politici proberen te verwerven door hun voorstellen voor de uitgangspunten voor de discussie in metaforische termen uit te drukken, en hoe tegenstanders deze metaforen op diverse manieren kunnen bekritisieren om verschillende uitkomsten te bewerkstelligen in de openingsfase van een discussie. De analyse van drie argumentatieve uitwisselingen waarin metaforisch uitgedrukte uitgangspunten worden bekritiseerd toont drie verschillende gebruiken en functies van de metaforen en de weerstand tegen metaforen in parlementaire debatten. De eerste casus laat zien hoe politici metaforen kunnen gebruiken in een poging een uitgangspunt voor de discussie vast te stellen dat hun argumentatieve verantwoordelijkheden beperkt en hoe zulke metaforen weerlegd kunnen worden door het metaforische scenario verder uit te breiden om de metafoor zo tegen de oorspronkelijke spreker te keren. De tweede casus toont aan hoe metaforen gebruikt kunnen worden in een poging om de ideologische overtuigingen van een politicus als uitgangspunt voor de discussie vast te stellen, en hoe zulke metaforen aangevallen kunnen worden door belangrijke verschillen tussen de concepten die worden vergeleken in de metafoor te belichten. Tot slot laat de derde casus zien hoe metaforen ook gebruikt kunnen worden om een uitgangspunt uit te drukken zonder dat de metafoor zelf een argumentatieve functie vervult, en hoe de tegenargumentatie zich kan richten op de non-metaforische propositionele inhoud van het metaforisch uitgedrukte uitgangspunt.

De resultaten van dit hoofdstuk tonen aan dat metaforen een belangrijke strategische functie vervullen wanneer de discussiepartijen de uitgangspunten voor een discussie vaststellen. Daarom zouden analisten zulke metaforen ook moeten includeren in hun analyses van argumentatieve teksten als vervullende de functie van het vaststellen van een uitgangspunt voor de discussie. Nu is het vaak nog zo dat analisten in plaats daarvan de metafoor weglaten en vervangen door 'letterlijke' formuleringen. Daarnaast leveren de analyses van de verschillende manieren waarop metaforen worden bekritiseerd aanvullend empirisch bewijs dat metaforen niet altijd zonder meer worden geaccepteerd. In andere woorden, metaforen zijn niet altijd zo overtuigend als sommige metaforentheoretici weleens aannemen, en de beïnvloeding van politieke opinie door middel van metaforen werkt op complexe wijze.

Metaforen worden niet alleen gebruikt voor het uitdrukken van de uitgangspunten voor een debat in de openingsfase van een discussie, ze kunnen ook gebruikt worden in figuratieve analogieën in de argumentatiefase van een discussie. *Hoofdstuk 3* onderzoekt de argumentatieve rol van metaforen door zich te richten op figuratieve analogieën die gebruikt worden om pragmatische

argumentatie te ondersteunen in parlementaire debatten. De analyses van twee discussies waarin een figuratieve analogie wordt gebruikt laten zien hoe politici een prescriptief standpunt, waarin gepleit wordt voor het (niet) ondernemen van actie, verdedigen door middel van pragmatische argumenten, waarin de positieve of negatieve gevolgen van het ondernemen van de actie uiteen worden gezet. Vervolgens worden de pragmatische argumenten verdedigd door middel van figuratieve analogieën. De pragmatische argumenten en de figuratieve analogieën verdedigen de prescriptieve standpunten in een zogenoemde nevenschikkende argumentatiestructuur, waarin een aantal argumenten die onderling van elkaar afhankelijk zijn en elkaar versterken samen een standpunt verdedigen. De resultaten van de analyses bieden aanvullend empirisch bewijs voor het perspectief dat figuratieve analogieën een specifiek type analogieargumentatie zijn, en dat figuratieve analogieën niet gereduceerd moeten worden tot presentatiemiddelen die gebruikt worden om andere typen argumentatie te verwoorden, of zelfs verworpen zouden moeten worden als een drogreden.

Omdat metaforen als argumenten kunnen functioneren in de vorm van een figuratieve analogie, kunnen ze ook weerstand uitlokken in de vorm van tegenargumentatie. *Hoofdstuk 4* presenteert de analyse van een debat waarin verschillende figuratieve analogieën op diverse manieren worden aangevallen – door het bekritisieren van de vergelijking zelf of door het bekritisieren van het doeldomein van de metafoor - met het doel om te exploreren hoe figuratieve analogieën worden weerlegd in parlementaire debatten. De reconstructies van de argumentatieve uitwisseling tonen dat figuratieve analogieën gebruikt kunnen worden om impliciet ook een ander type argument uit te drukken, zoals symptomatische of causale argumentatie. Vervolgens dient de figuratieve analogie ter verdediging van het argument dat impliciet wordt uitgedrukt door diezelfde figuratieve analogie. Dit resulteert in een onderschikkende argumentatiestructuur, waarin elk argument wordt ondersteund door een volgend argument. Het feit dat figuratieve analogieën gebruikt kunnen worden om impliciet ook andere argumenten uit te drukken biedt tegenstanders verschillende mogelijkheden tot het weerleggen van figuratieve analogieën: tegenstanders kunnen de vergelijking die gemaakt wordt in een figuratieve analogie bekritisieren, of ze kunnen hun kritiek richten op het doeldomein van de figuratieve analogie – het impliciete argument - terwijl de vergelijking genegeerd wordt.

De analyses demonstreren tevens hoe figuratieve analogieën op verschillende manieren bekritiseerd worden: (1) door het naar voren brengen van een alternatieve, concurrerende analogie, (2) door tegenargumenten in te brengen gericht op het doeldomein van de figuratieve analogie, terwijl de vergelijking zelf

genegeerd wordt, en (3) door belangrijke verschillen tussen het doel- en brondomain die worden vergeleken in de figuratieve analogie aan te wijzen. Door te tonen hoe metaforen zoals gebruikt in figuratieve analogieën worden bekritiseerd, bieden de bevindingen gepresenteerd in Hoofdstuk 4 aanvullend empirisch bewijs dat metaforen niet inherent persuasief zijn, maar dat verschillende factoren de overtuigingskracht van metaforen beïnvloeden.

Tot slot spelen metaforen en de weerstand tegen metaforen ook een rol wanneer er misverstanden (dreigen te) ontstaan in een debat. *Hoofdstuk 5* onderzoekt de rol die metaforen en de weerstand tegen metaforen spelen in het verduidelijken van de argumentatie in parlementaire debatten om zo een gedeeld begrip van het onderwerp dat ter discussie staat te bewerkstelligen. De studie richt zich op een debat waarin verschillende metaforen gebruikt worden om de argumentatie te verduidelijken, die vervolgens kritiek uitlokken. De analyses tonen aan dat metaforen een standpunt of een argument kunnen verduidelijken. De eerste casus laat zien hoe een metafoor gebruikt kan worden voor het verduidelijken van een argument in de argumentatiefase van een discussie, en hoe de tegenpartij zo'n metafoor kan accepteren als een accurate uitleg maar dezelfde metafoor vervolgens kan gebruiken om een tegengesteld standpunt te verdedigen. De tweede casus demonstreert hoe een metafoor gebruikt kan worden om een standpunt te verduidelijken in de confrontatiefase van een discussie, en hoe er vervolgens verder geborduurd kan worden op de geïntroduceerde metafoor in een poging om misverstanden te voorkomen en een beter gedeeld begrip van het standpunt te bewerkstelligen. De derde casus toont hoe twee tegenpartijen twee verschillende metaforen kunnen introduceren om een argument te verduidelijken, waarbij de twee metaforen juist die kenmerken belichten die overeenkomen met de overtuigingen van de desbetreffende politicus. De resultaten van deze studie tonen aan op welke gecompliceerde wijze verduidelijkingen verweven zijn met de argumentatie in parlementaire debatten, en bieden meer inzicht in de verschillende manieren waarop metaforen argumentatief gebruikt kunnen worden.

Dit proefschrift draagt bij aan het vergroten van de kennis over de argumentatieve rollen en functies die metaforen kunnen vervullen in politieke debatten door te tonen hoe politici metaforen op strategische wijze gebruiken in hun argumentatie, en hoe tegenpartijen vervolgens proberen het debat in hun eigen voordeel te buigen door deze metaforen te bekritisieren. De bevindingen laten zien dat metaforen gebruikt kunnen worden om een voorstel voor een uitgangspunt te doen in de openingsfase van een debat, hoe metaforen als figuratieve analogie kunnen functioneren in de argumentatiefase, en als verduidelijking van de argumentatie in de confrontatie- en argumentatiefases. De

resultaten van dit proefschrift beïnvloeden de analyse van metaforen in argumentatief discours; vooralsnog transformeren analisten metaforen vaak tot 'letterlijk' taalgebruik en nemen deze metaforen dus niet op in de analyse van argumentatieve teksten. De bevindingen van dit proefschrift laten echter zien dat analisten metaforen met een argumentatieve functie zouden moeten includeren als zodanig in hun analyses. Daarnaast bieden de analyses van de weerstand tegen metaforen aanvullend empirisch bewijs dat metaforen niet per definitie persuasief zijn, maar dat verschillende factoren de overtuigingskracht van metaforen beïnvloeden. Wetenschappers zouden zich daarom niet moeten richten op de vraag *of* metaforen persuasief zijn of niet, maar *onder welke omstandigheden* metaforen persuasief zijn (of niet). De bevindingen gepresenteerd in dit proefschrift tonen aan dat een besef van het argumentatieve potentieel van metaforen en van de weerstand tegen metaforen een verrijking is voor studies naar politieke metaforen en politieke argumentatie.

About the author

Kiki Renardel de Lavalette (Leiderdorp, 1987) completed a Bachelor's degree in International Business and Languages at the University of Applied Sciences Zuyd, in Maastricht (2012). Then, she obtained her Premaster's degree (2014) and graduated cum laude for a Master's degree in Communication and Information Sciences (2015) at the Vrije Universiteit Amsterdam. Her master thesis, in which she compared two distinct methods of data analysis to determine whether they would yield similar results and could therefore be considered to be equally appropriate, resulted in her first scientific journal article.

After graduating she worked as a researcher for a year at the department of Communication Science, Vrije Universiteit Amsterdam, before she started working on her PhD project in 2016. Based at the Amsterdam Centre for Language and Communication at the University of Amsterdam, she studied the various ways in which politicians resist metaphors used for argumentative purposes in parliamentary debates, which led to this dissertation. Kiki also worked as a visiting researcher at the University of East Anglia in Norwich, UK (February – April, 2019). During her PhD project, she participated in various academic activities. Among others, she was a member of the Metaphor Lab Amsterdam, the research group Argumentation and Rhetoric, and of the organising committee of the Metaphor Festival Amsterdam.